

Arrest

nr. 349 698 van 2 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MADESSIS
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, *loco* advocaat E. MADESSIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) december 1969.

1.2. Verzoeker dient op 29 november 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 22 juli 20205 en op 28 augustus 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 december 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) december 1969 in Noqui. U woonde tot 1991 in Congo, sinds 2000 woonde u in Luanda. U bent christelijk, volgt de pinksterbeweging en predikte uw geloof. U bent getrouwd met B.N. sinds 1996. U heeft 8 kinderen bij 3 verschillende partners. Jullie woonden in Bairro Ruiz in Luanda. Naast uw eigen kinderen woonden er ook nog kinderen van familieleden bij u in, die u onder uw hoede nam. In het totaal woonden er 27 kinderen in uw huis.

U verkocht vrouwenkleding en pruiken op de markt. Daarnaast reisde u geregeld naar de Lunda's om daar geld te verhandelen. In 2004 werd u op de luchthaven in Luanda gearresteerd omdat u reisde met vals geld. U had dit geld gekregen om te wisselen van ene F.. U was zich er niet van bewust dat er vals geld bij zat. U werd veroordeeld tot 8 jaar cel. In 2008 kwam u vervroegd vrij omdat bleek dat er geen correct onderzoek gevoerd werd. U moest in het kader van uw voorlopige vrijlating regelmatig aanmelden om een formulier te ondertekenen. In 2011 begon u terug naar de Lunda's te reizen om daar geld te verhandelen, hierdoor stopte u met u aan te melden in het kader van uw voorlopige vrijlating. In september 2021 werd u gearresteerd omdat u te veel geld op zak had om te reizen. U werd veroordeeld tot 16 jaar cel vanwege: het hoge bedrag waarmee u reisde, het feit dat u zich niet aan de voorwaarden van uw voorlopige vrijlating had gehouden, en ook omdat u opnieuw vals geld bij u had.

Vijf dagen na uw veroordeling kreeg u een beroerte. U lag een maand in het ziekenhuis waarna u overgebracht werd naar de gevangenis. In de gevangenis moest u regelmatig op gesprek komen bij een hoger ambtenaar. Hij wou van u weten hoeveel u wist over de Democratische Republiek Congo (hierna DRC). Op 5 juli 2024 werd u samen met vier andere gevangenen overgebracht naar Mbanza-Kongo. Jullie werden naar een kantoor gebracht en ze wouden jullie een missie toevertrouwen. Jullie zouden hiervoor een training krijgen. Dit was in opdracht van de Angolese overheid, jullie zouden in ruil daarvoor na de missie vrijgelaten worden. Jullie reisden verder naar Luvu in twee Jeeps, en kregen allemaal 2500 dollar cash. Toen jullie de grens van de DRC overstaken werd bekend gemaakt dat de missie was om informatie door te geven aan de M23-rebellen. Jullie werden tegengehouden door agenten van de DRC, en naar het politiekantoor gebracht waar jullie opgesloten werden. Daar werden jullie een voor een ondervraagd en ook geslagen.

Een agent van de DRC, nl. D., herkende uw naam. U zou hem gekend hebben toen u nog in de DRC woonde. U betaalde hem 300 dollar op voorwaarde dat hij u vrij zou laten. 's Avonds werd u uit uw cel gehaald, en nam hij u mee naar zijn huis. U stak te voet de grens over, en reisde verder naar Mbanza-Kongo in Angola. Van daar reisde u met behulp van uw oom terug naar uw familie in Luanda in een wagen van Unita en ook met een uniform van de partij. U kwam daar toe op 13 juli 2024 en dook daar thuis onder. De politie kwam nog drie keer langs bij uw vrouw om naar u te vragen.

U verliet Luanda op 15 november 2024. Op 16 november 2024 kwam u toe in België, u diende op 29 november een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest dat u bij terugkeer naar Angola gearresteerd of gedood zou worden door de Angolese overheid.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart (1); document d.d. 22 september 2008 van het ministerie van justitie (2); document d.d. 23 september 2008 van ministerie van interieur (3); twee medische documenten aangaande uw beroerte (4); een psychologisch rapport d.d. 17 juli 2025 (5).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit de documentatie die u voorlegde aangaande uw medische situatie blijkt dat u nog steeds gevolgen ondervindt van een beroerte die u in het verleden kreeg. Uw arts verklaarde in deze documenten dat u eerder langzaam spreekt, dat u naar uw woorden moet zoeken en dat u soms kortademig bent. Verder zou u zelf aangegeven hebben dat u kampt met geheugenverlies. Uit het bijgevoegde rapport blijkt dat u kampt met een gedeeltelijke verlamming van uw aangezicht. U zou in staat zijn om conversaties te voeren, al is het wat vertraagd. Er is geen sprake van parafasie. Het document van uw psycholoog dat u voorlegde werd opgesteld op basis van uw verklaringen. Deze gesprekken verlopen in het Frans, en uw beperkte kennis van het Frans zou deze soms bemoeilijken. Uw psycholoog verklaart dat u stress ervaart omwille van wat er gebeurde in Angola, en dat deze mogelijks versterkt wordt door uw beroerte.

U werd op het CGVS tweemaal gehoord, op 22 juli 2025 en op 28 augustus 2025. Bij aanvang van uw eerste onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat u zich goed voelde (CGVS 1, p. 2). Wanneer de dossierbehandelaar aangeeft dat hij in uw dossier gelezen had dat u een beroerte kreeg, verklaart u dat u daardoor moeite heeft met spreken en antwoorden op de vragen. Vervolgens vraagt de dossierbehandelaar u of er iets is waar hij rekening mee kan houden op dat het voor u gemakkelijker zou verlopen verklaart u dat u daar niet over kan beslissen (CGVS 1, p. 4). U deze vraag nog eens opnieuw gesteld verklaart u dat de communicatie momenteel goed verloopt. De dossierbehandelaar benadrukt daarna dat u alle tijd mag nemen die u nodig heeft om op vragen te antwoorden, dat u geen druk hoeft te voelen en dat het onderhoud op uw tempo zal verlopen. U gevraagd of er nog andere zaken zijn waarmee rekening gehouden moet worden legt u een attest van uw psycholoog neer. U verklaart in behandeling te zijn sinds februari 2025. U gevraagd of u zich vandaag in staat voelt om het onderhoud af te leggen bevestigt u en voegt u toe dat u er klaar voor bent (CGVS 1, p. 4).

Tijdens uw tweede onderhoud benadrukt de dossierbehandelaar in de introductie, dat er opnieuw rekening gehouden zal worden met uw medische situatie. Hierbij werd u opnieuw verzekerd dat u alle tijd mag nemen, en dat het onderhoud op uw tempo zal verlopen. U gaf ook hier in het begin van het onderhoud aan dat u het goed stelde en dat u in goede gezondheid verkeert (CGVS 2, p. 2).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt nergens dat er zich problemen voorgedaan hebben omwille van uw medische situatie, of omwille van uw psychologische toestand. Uw advocaat gaf geen opmerkingen over het verloop van de onderhouds.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U bent er doorheen uw verklaringen niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat de Angolese autoriteiten u hebben geselecteerd om informatie door te geven aan rebellen van de M-23 beweging.

1. Er kan niet ingezien worden, noch kan u toelichten waarom u hiervoor zou worden uitgekozen.

Zo geeft u bij het CGVS aan geen enkele kennis te hebben over de rebellengroep, dat u er niets over weet (CGVS 2, p. 13). U weet ook niet wat zij willen bereiken. Het is in de eerste plaats opmerkelijk dat zij personen zouden selecteren om voor hen te werken, die niets van kennis over de groepering hebben of er ook geen affiniteit mee hebben. Verder is het bizar dat u zich over hen niet heeft proberen informeren. Dat u gerekruteerd werd en voor hen zou moeten gaan werken vormt een belangrijk onderdeel van uw vluchtrelaas. Het feit dat u het nagelaten heeft om u hier verder over te informeren, getuigt van een desinteresse in uw problemen en doet uw geloofwaardigheid geen goed.

Verder dient ook in rekening gebracht te worden dat u op het moment dat u geselecteerd werd, ongeveer 55 jaar oud was. U had 3 jaar eerder een beroerte gehad waarvan u toen ook nog gevolgen ondervond, en u verklaarde zelf ook dat u op dat moment problemen had met uw prostaat (CGVS 1, p. 18, p. 26). U kan niet afdoende duiden waarom ze juist u zouden rekruteren, ondanks het feit dat dit met uw medische situatie geen evidentie was. U verklaart zelf dat u begrepen had dat uw ondervrager een mandaat kreeg om mensen te selecteren die de DRC goed kenden (CGVS, p. 8). Dit volstaat niet.

2. Uw verklaringen over uw transfer naar de DRC en de aanloop daarnaartoe weten niet te overtuigen.

- U kan zich de naam van de heroriënteringsambtenaar waarmee u in de gevangenis verscheidene keren over de DRC sprak, niet herinneren. U gevraagd of u iets ander over hem kan vertellen verklaart u van niet (CGVS 2, p. 8). U zou toen u in de gevangenis zat ook niet geweten hebben of hij nog met andere mensen sprak.*
- U kan zo goed als niets vertellen over de andere vier gevangenen waarmee u naar de DRC getransfereerd werd. U kent hun namen niet en kan ook geen andere informatie over hen geven (CGVS 2, p. 9). U weet niet waarom ze in de gevangenis zaten. U gevraagd hoe ze eruit zagen en wat hun leeftijd was verklaart u dat u hun leeftijd niet weet, dat u enkel weet dat ze allemaal een zware celstraf kregen. U gevraagd of ze ouder of jonger waren dan u verklaart u dat er één van hen ouder dan u was, en de rest jonger.*
- U gevraagd hoe u wist dat ze zware celstraffen hadden gekregen verklaart u dat jullie wel aan elkaar vroegen welke straffen jullie allemaal ontvangen hadden. U kan zich echter niet herinneren voor hoeveel jaar ze veroordeeld waren. Niemand zou verteld hebben waarom hij veroordeeld werd (CGVS 2, p. 9).*

Indien u met deze vier personen, in exact dezelfde merkwaardige situatie zat, zou op z'n minst van u verwacht worden dat u met hen gesproken zou hebben. Jullie brachten een hele tijd samen door toen jullie vervoerd werden, desondanks kan u niet eens beschrijven hoe zij er uit zagen. Dat u geen enkele naam kan geven en voor de rest ook over geen enkele informatie beschikt, ondermijnt uw geloofwaardigheid.

3. De gebeurtenissen die zich afgespeeld zouden hebben in de nasleep van uw vermeende missie en uw arrestatie worden niet geloofwaardig geacht.

- U kan niet duiden waarom jullie in de eerste plaats achtervolgd werden door de Congolese politie, en daarna ook niet duiden wat de aanleiding was van jullie arrestatie. U verklaart dat het wantrouwen er kwam vanaf jullie de grens overstaken (CGVS 2, p. 15), dit volstaat niet.
- U verklaart dat jullie nadat jullie toekwamen in Luvu elks 2500 dollar kregen en dat er op dat moment al iemand bezig was met de vrijlatingsdocumenten (CGVS 2, p. 11). Dit lijkt enigszins voorbarig aangezien jullie nog niet op de hoogte gebracht werden van wat jullie precies moesten doen, laat staan iets voor hen volbracht hadden.
- Jullie zouden aangehouden zijn nadat jullie de grens overstaken door Congolese politieagenten. U zou datzelfde geld gebruikt hebben om de politieagent die u kende van vroeger, nl. D., te betalen voor uw vrijlating (CGVS 1, p. 26; CGVS 2, p. 19). Het geld zou niet afgenomen zijn toen u gearresteerd werd omdat u het o.a. in uw schoenen verborg (CGVS 2, p. 18).
- U verklaart hierover dat ze de rebellen die jullie vervoerden wel grondig fouilleerden, maar u en de andere gevangenen niet. 2500 dollar is een betrekkelijk grote soms om te verstoppen in uw schoen. Zelf indien u erin sloeg om het geld te verbergen, is het niet aannemelijk dat het geld bij niemand van uw medegevangenen gevonden werd. Het is niet aannemelijk dat u van de andere gevangenen niet zou weten of zij het geld bij zich hadden en of zij hier al dan geen problemen mee kregen (CGVS 2, p. 18).

4. Over D., de agent die u herkende van vroeger uit Congo en u ook hielp ontsnappen, legt u doorheen de verschillende onderhouds die u aflegde wisselende verklaringen af.

- Bij de DVZ verklaarde u dat u vrij kon komen via een Congolese agent, die uw naam kende van toen u nog een kind was in Congo (DVZ-dossier, Vragenlijst CGVS, vraag 3).
- Tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat de agent uw naam herkende, omdat u met hem in Congo samen naar dezelfde kerk ging, en dat u degene was die hem zijn naam gaf (CGVS 1, p. 26).
- Tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u degene was die hem herkende, maar hij u andersom niet. Even later verklaart u dat jullie elkaar van naam wel herkenden maar niet van gezicht (CGVS 2, p. 26). Pas toen hij uw naam hoorde zou hij beginnen beseffen dat u de J.N. was die in de gevangenis zat. U kent verder niet de volledige naam van D. (CGVS 2, p. 17).
- Het is wel heel toevallig dat een van de agenten die u arresteerde, samen met u opgroeide in Congo toen u daar nog woonde, en hij u ook nog zou herkennen of u hem (wat uit uw verklaringen niet duidelijk is gebleken). U verliet Congo in 1991 wat maakte dat er bij benadering een periode van 30 jaar tussen zit. Dit draagt verder bij aan de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.
- Tijdens uw tweede onderhoud voegt u informatie toe die u eerder niet gaf bij het CGVS of de DVZ. D. zou uw broer ook gekend hebben. Daarna voegt u eraan toe dat u ooit gehuisvest werd door de vader van D. die commandant was. U gevraagd waarom hij uw naam herkende of hoe het kwam dat hij had onthouden dat u in de gevangenis zat in Angola verklaart u dat uw broer ooit met zijn zuster verloofd was. Om die reden zouden jullie families nog steeds elkaar opvolgen (CGVS 2, p. 17). U houdt nu dus een veel nauwere band met de agent en zijn familie voor, vergeleken met het eerste onderhoud. Gezien deze bijkomende informatie is het eens te meer opvallend dat u de volledige naam van D. niet kent (zie supra).

5. U reisde nadat u ontsnapte uit het politiecommissariaat in de DRC – als voortvluchtige met een lopende veroordeling in Angola – terug naar Luanda.

U verklaarde dat u in ruil voor uw vrijlating, eerst in opdracht van een entiteit hogerop in de Angolese politiek (CGVS 2, p. 14) een missie moest doen die verbonden was aan de M23-rebellen (CGVS 1, p. 25). Blijkbaar werden de papieren al in orde gebracht terwijl jullie gemobiliseerd werden (CGVS 2, p. 11). Het feit dat u ontsnapte, voor u deze missie kon uitvoeren maakt dat u uw deel van de afspraak niet nakwam.

Indien u zoals u zelf verklaarde de Angolese staat vreest, lijkt wat u daarna deed bijzonder omslachtig. U bevond zich op dat moment niet op Angolees grondgebied. Dat u toen besliste om terug naar Angola te reizen, om van daaruit uw vlucht uit het land voor te bereiden, brengt bijzonder veel risico met zich mee en was compleet onnodig. U verklaarde hierover zelf dat u in Mbanza-Kongo langs uw oom reisde (CGVS 2, p. 21), en dat u dan verder naar Luanda kon reizen omdat hij banden had met Unita. U gevraagd of het aangezien u ontsnapt was uit de gevangenis niet riskant was om terug te keren naar uw woonplaats verklaart u dat uw oom u hiertoe aanmoedigde omdat hij beweerde dat er daar een oplossing gevonden kon worden (CGVS 2, p. 22). Dit is geen afdoende verklaring voor het risico dat u genomen zou hebben door terug te keren naar Angola.

6. U verbleef 5 maanden in Luanda zonder dat er zich noemenswaardige incidenten voordeden.

U zou in Luanda toegekomen zijn op 13 juli (CGVS 2, p. 22) waarna u het land verliet op 15 november 2025 (CGVS 2, p. 23). U verklaarde over die periode aanvankelijk dat u een schuilplaats had in het huis en dat u niet buiten kwam (CGVS 2, p. 22). U gevraagd of u in die periode problemen ondervond verklaarde u dat u bang was en daardoor altijd thuis bleef. Ook tijdens uw eerste onderhoud had u verklaard tijdens heel die periode thuis opgesloten te hebben gezeten (CGVS 1, p. 27). Even later spreekt u dit tegen en verklaart u dat u altijd van schuilplaats veranderde en dat er in de tussentijd drie keer politie langskwam bij uw vrouw toen u er niet was (CGVS 2, p. 23). U weet niet wat de politie zou gedaan hebben indien ze u gevonden hadden. Het is verder opmerkelijk dat de Angolese politie niet bij uw familieleden zochten indien zij u effectief probeerden op te sporen.

7. Aangezien uw reis georganiseerd werd door uw familie, kan niet ingezien worden dat u geen contact onderhield met uw familieleden na uw vertrek uit Angola (CGVS 1, p. 7, p. 10; CGVS 2, p. 4).

Er kan niet ingezien worden waarom iemand die op geplande wijze het land verlaat, geen voorzorgen zou nemen om in contact te blijven met zijn familieleden. U verklaarde over uw vertrek dat er een familiebijeenkomst gehouden werd om het te kunnen plannen en dat er ook geld voor samengelegd werd (CGVS 2, p. 23). U heeft in Luanda nog uw vrouw wonen (CGVS 1, p. 9), en de 27 kinderen die onder uw verantwoordelijkheid vielen (CGVS 1, p. 12, p. 20). Uit uw verklaringen blijkt dat u er daarbuiten ook nog andere familieleden heeft wonen (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 21). Gevraagd naar uw sociale media legt u zelf een Facebookaccount voor (CGVS 1, p. 25), wat maakt dat u toch bekend met het fenomeen van sociale media. Dit impliceert dat u op z'n minst een mogelijkheid had om zo uw familieleden te proberen terugvinden en te contacteren.

Het feit dat u hiervoor niet meer moeite deed getuigt van een enorme desinteresse in het verdere verloop van uw problemen. Uw vrouw en kinderen konden immers nog gevolgen ondervinden van de problemen die u kreeg in Angola, en waar zij als familieleden van u zijnde mee in betrokken zouden kunnen raken. Een andere mogelijkheid is dat u geen eerlijke verklaringen heeft afgelegd betreffende uw huidige contacten met uw familieleden. Allebei de mogelijkheden ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.

8. De documentatie die u neerlegt aangaande uw veroordeling in 2004, komt niet overeen met uw verklaringen.

U verklaarde tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS dat u in 2004 veroordeeld werd tot 8 jaar cel. U zou 4 jaar en 23 dagen vastgezet hebben waarna u vrij kwam onder voorwaarden in 2008 (CGVS 1, p. 13-14). U had geld gekregen van ene mijnheer F. om te wisselen. Toen u dat ging wisselen bleek dat er tussen het geld dat u wou wisselen ook valse biljetten zaten. Zowel u als F. zouden daarop veroordeeld zijn tot een celstraf van 8 jaar (CGVS 1, p. 15).

Uit de documenten die u voorlegt aangaande uw eerste veroordeling, nl. 'MANDADO DE SOLTURA' en 'DECLARACAO DE LIBERDADE' blijkt dat u vrijgelaten werd in 2008 omdat u uw celstraf uitgezeten had (zie blauwe map). Dit werd bevestigd door de tolk bij uw tweede onderhoud bij het CGVS d.d. 28 augustus 2025 (zie ook vertalingen in blauwe map). U geconfronteerd met deze vaststelling blijft u volhouden dat u voor 8 jaar veroordeeld werd (CGVS 2, p. 25). U voegt eraan toe dat uw zaak voor het hooggerechtshof kwam, tot het hof van beroep. Daar werd besloten dat u voorwaardelijk vrijkwam. U gevraagd waarom er op het document staat dat u veroordeeld werd tot 4 jaar cel en dat u vrijkwam omdat u uw straf had uitgezeten herhaalt u opnieuw dat u tot een celstraf van 8 jaar veroordeeld werd en voegt u iets toe over een voorwaardelijke vrijlating en een goede advocaat. U de vraag opnieuw gesteld geeft u wederom geen antwoord op de vraag en begint u over een document dat u moest ondertekenen dat u altijd moest gaan ondertekenen dat zich nog bij het ministerie van justitie zou bevinden.

Ondanks het feit dat u tweemaal de kans kreeg om uit te leggen waarom uw verklaringen niet overeen komen met het document dat u voorlegde aangaande uw vrijlating, laat u dit na. Op basis van het document dat u voorlegt kan enkel geconcludeerd worden dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar, en dat u in 2008 vrijkwam zonder voorwaarden. U spreekt verder nog wel van documenten dat u steeds op de 15de en de 30ste van de maand moest ondertekenen bij het ministerie van justitie in het kader van uw vrijlating, maar staat dit verder niet (CGVS, p. 25).

Bijgevolg overtuigt u evenmin met betrekking tot uw veroordeling tot 16 jaar cel in 2021, die mede tot stand zou zijn gekomen omdat u voorwaardelijk vrij was en de voorwaarden van uw eerste vrijlating geschonden had.

- *U legt geen enkele documentatie voor ter staving van uw beweerde tweede veroordeling, en kan dit niet compenseren met overtuigende verklaringen.*
- *In tegendeel, uw verklaringen over uw voorwaardelijke vrijlating komen niet overeen met de documentatie met betrekking tot uw eerste veroordeling en uw verklaringen over de wijze waarop u vrijkwam en naar Congo gestuurd werd overtuigen evenmin (zie supra).*

- U toont dus geenszins aan dat u bij terugkeer de Angolese overheid zou moeten vrezen wegens een onterechte veroordeling.

De andere documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

- Uw identiteitsgegevens worden in deze beslissing niet rechtstreeks in twijfel getrokken. Wel dient opgemerkt te worden dat het bizar is dat uw werkelijke geboortedatum niet overeenkomt met de geboortedatum op uw identiteitskaart. Er is nergens informatie voorhanden waaruit blijkt dat er vaker met geboortedata gefraudeerd werd om de dienstplicht te vermijden;
- De twee documenten aangaande uw vrijlating werden in deze beslissing al eerder besproken (zie supra). Aangezien deze documenten allebei over uw eerste arrestatie gaan, hebben zij geen enkele bewijswaarde aangaande zelfverklaarde recentere problemen;
- Uw medische documenten werden in deze beslissing al eerder besproken (zie supra). Hiervan geldt ook dat zij geen enkele bewijswaarde hebben aangaande uw problemen in Angola. Hetzelfde is van toepassing op het document van uw psycholoog d.d. 17 juli 2025. Hierbij dient ok benadrukt te worden dat de 'Remarque préliminaire' louter uitgaat van het geen wat u verklaarde aangaande de door u voorgehouden problemen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 28 juli 2025 en op 8 september 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de oude artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A, §2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van “de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur en van een kennelijke beoordelingsfout”.

Verzoeker verschaft vooreerst voorafgaande opmerkingen aangaande zijn gezondheidstoestand.

Vervolgens gaat hij in op de motieven met betrekking tot zijn rekrutering, zijn overbrenging naar de Democratische Republiek van Congo (hierna: DRC), zijn arrestatie aldaar, zijn terugkeer naar Angola en het verbreken van het contact met zijn familie.

Verzoeker gaat ten slotte in op de door hem neergelegde documenten.

Verzoeker concludeert als volgt:

“Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing berust op een fragmentaire, overdreven formalistische en gedecontextualiseerde analyse van het relaas van de verzoeker. De tegenpartij heeft de geloofwaardigheid van de verzoeker achtereenvolgens in twijfel getrokken op basis van een opeenstapeling van vermeende inconsistenties, onnauwkeurigheden of geringe variaties, met betrekking tot zowel zijn gezondheidstoestand als de omstandigheden van zijn rekrutering, zijn overbrenging, zijn arrestatie, zijn vrijlating, zijn terugkeer naar Angola, zijn periode van onderduiking, zijn familiale contacten en de voorgelegde documenten. Zoals aangetoond, berust elk van deze grieven hetzij op onrealistische verwachtingen ten aanzien van het gedrag van een persoon onder dwang, hetzij op een partiële en nadelige lezing van de verklaringen van de verzoeker, hetzij op een manifeste miskenning van zijn persoonlijke profiel, levensparcours, gezondheidstoestand en de lokale realiteit waarin de feiten zich hebben voorgedaan. Er dient te worden herinnerd dat de verzoeker een kwetsbaar persoon is, zwaar getroffen door een in 2021 doorgemaakt cerebrovasculair accident, waarvan de cognitieve en geheugenletsels medisch zijn vastgesteld en erkend. Van hem een perfect lineair, exhaustief en juridisch precies relaas te eisen van traumatische en oude feiten komt neer op een miskenning van zowel zijn medische situatie als van de beginselen die de beoordeling van geloofwaardigheid in het kader van internationale bescherming beheersen. Ondanks deze objectieve beperkingen is de verzoeker erin geslaagd een gedetailleerd, concreet en globaal coherent relaas te verstrekken, waarvan de essentiële elementen nooit ernstig in twijfel zijn getrokken. De kernfeiten —

detentie, rekrutering onder dwang, gedwongen overbrenging, arrestatie, opsluiting, vrijlating, vlucht en onderduiking — blijven consistent doorheen zijn verklaringen en worden ondersteund door de voorgelegde documenten en door de interne logica van het relaas. De door de tegenpartij aangehaalde variaties hebben uitsluitend betrekking op secundaire of perifere elementen, verklaarbaar door zowel het tijdsverloop als de gezondheidstoestand van de verzoeker, en kunnen in geen geval volstaan om de globale geloofwaardigheid van zijn relaas te ondermijnen. Door zich te focussen op deze geïsoleerde details zonder een globale, gecontextualiseerde en evenredige beoordeling te maken, heeft de tegenpartij haar verplichting miskend om de aanvraag om internationale bescherming op globale en geïndividualiseerde wijze te onderzoeken, waardoor haar beslissing is aangetast door een kennelijke beoordelingsfout. Derhalve kan het relaas van de verzoeker niet op geldige wijze in twijfel worden getrokken. Zijn vrees voor vervolging is geloofwaardig, gegronnd en ernstig, en de bestreden beslissing kan niet worden gehandhaafd.”

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en oud artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Uit de documentatie die u voorlegde aangaande uw medische situatie blijkt dat u nog steeds gevolgen ondervindt van een beroerte die u in het verleden kreeg. Uw arts verklaarde in deze documenten dat u eerder langzaam spreekt, dat u naar uw woorden moet zoeken en dat u soms kortademig bent. Verder zou u zelf aangegeven hebben dat u kampt met geheugenverlies. Uit het bijgevoegde rapport blijkt dat u kampt met een gedeeltelijke verlamming van uw aangezicht. U zou in staat zijn om conversaties te voeren, al is het wat vertraagd. Er is geen sprake van parafasie. Het document van uw psycholoog dat u voorlegde werd opgesteld op basis van uw verklaringen. Deze gesprekken verlopen in het Frans, en uw beperkte kennis van het Frans zou deze soms bemoeilijken. Uw psycholoog verklaart dat u stress ervaart omwille van wat er gebeurde in Angola, en dat deze mogelijks versterkt wordt door uw beroerte.

U werd op het CGVS tweemaal gehoord, op 22 juli 2025 en op 28 augustus 2025. Bij aanvang van uw eerste onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat u zich goed voelde (CGVS 1, p. 2). Wanneer de dossierbehandelaar aangeeft dat hij in uw dossier gelezen had dat u een beroerte kreeg, verklaart u dat u daardoor moeite heeft met spreken en antwoorden op de vragen. Vervolgens vraagt de dossierbehandelaar u of er iets is waar hij rekening mee kan houden op pat het voor u gemakkelijker zou verlopen verklaart u dat u daar niet over kan beslissen (CGVS 1, p. 4). U deze vraag nog eens opnieuw gesteld verklaart u dat de communicatie momenteel goed verloopt. De dossierbehandelaar benadrukt daarna dat u alle tijd mag nemen die u nodig heeft om op vragen te antwoorden, dat u geen druk hoeft te voelen en dat het onderhoud op uw tempo zal verlopen. U gevraagd of er nog andere zaken zijn waarmee rekening gehouden moet worden legt u een

attest van uw psycholoog neer. U verklaart in behandeling te zijn sinds februari 2025. U gevraagd of u zich vandaag in staat voelt om het onderhoud af te leggen bevestigt u en voegt u toe dat u er klaar voor bent (CGVS 1, p. 4).

Tijdens uw tweede onderhoud benadrukt de dossierbehandelaar in de introductie, dat er opnieuw rekening gehouden zal worden met uw medische situatie. Hierbij werd u opnieuw verzekerd dat u alle tijd mag nemen, en dat het onderhoud op uw tempo zal verlopen. U gaf ook hier in het begin van het onderhoud aan dat u het goed stelde en dat u in goede gezondheid verkeert (CGVS 2, p. 2).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt nergens dat er zich problemen voorgedaan hebben omwille van uw medische situatie, of omwille van uw psychologische toestand. Uw advocaat gaf geen opmerkingen over het verloop van de onderhouds."

Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad deze beoordeling van de commissaris-generaal bij. Verzoeker brengt geen elementen aan, die een andere beoordeling toelaten. Hij benadrukt het door hem doorgemaakte cerebrovasculair accident in 2021, doch hiermee werd terdege rekening gehouden bij de beoordeling van de procedurele noden. Verzoeker stelt dat zijn medische toestand een rechtstreekse impact heeft op zijn cognitieve vaardigheden en de mogelijkheden om nauwkeurige en consistente verklaringen af te leggen, doch dit blijkt niet zonder meer uit de neergelegde medische stukken. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, blijkt uit het medisch attest van de neuroloog dat verzoeker trager spreekt, soms moet zoeken naar woorden en kortademig is. Hiermee werd rekening gehouden tijdens de persoonlijke onderhouds. Er wordt in het overgemaakte verslag van de neuroloog evenwel aangegeven dat het niet mogelijk was een volledige cognitief onderzoek te verrichten tijdens deze consultatie, waarbij de neuroloog aangeeft dat verder onderzoek vereist is om een volledig beeld te vormen van de neurologische impact van de doorgemaakte beroerte. Er liggen geen documenten voor van dergelijk verder onderzoek. De Raad stipt aan dat in het overgemaakt medisch attest van de neuroloog en het voorschrift voor logopedische opvolging als dusdanig niet wordt aangegeven dat van verzoeker omwille van zijn medische historiek niet kan worden verwacht dat hij volwaardige verklaringen aflegt. Ook in het neergelegde psychologisch attest kan niet worden gelezen dat verzoeker niet in staat was volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Enkel in het begeleidend schrijven van de sociaal-juridisch begeleider van verzoeker wordt aangegeven dat verzoeker zelf verklaart te kampen met geheugenproblemen. Dit wordt aldus nergens onderschreven door een geneesheer. De Raad stipt aan dat verzoeker ter terechtzitting het woord heeft genomen. Hoewel verzoeker soms wat tijd nodig had om uit zijn woorden te komen, lukte het hem om volwaardige verklaringen ter terechtzitting af te leggen. Gelet op al wat voorafgaat, acht de Raad de door de commissaris-generaal gedane beoordeling van de bijzondere steunmaatregelen afdoende en pertinent. De Raad treedt deze, zoals reeds gezegd, bij.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor de Angolese autoriteiten. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. Verzoeker heeft naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming medische documenten overgemaakt.

Wat betreft de medische attesten aangaande het door verzoeker doorgemaakte cerebrovasculair accident, herhaalt de Raad dat hieruit niet kan blijken dat verzoeker lijdt aan geheugenproblemen, die van die aard zijn dat hij hierdoor niet in staat is om voldoende gedetailleerde en coherente verklaringen omtrent zijn vluchtrelaas af te leggen. Verder stelt de Raad vast dat in het medisch rapport van de neuroloog en het voorschrift voor logopedische opvolging geen enkele uitspraak wordt gedaan omtrent verzoekers vluchtrelaas.

Wat betreft het psychologisch attest van 17 juli 2025, merkt de Raad op dat nergens in voormeld attest door de behandelende psycholoog wordt geattesteerd dat verzoekers mentale gezondheidstoestand hem zou hebben verhinderd om in het kader van zijn asielprocedure eenduidige en volledige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties. Evenmin attesteert de psycholoog dat verzoekers mentale gezondheidstoestand een invloed zou hebben gehad op de behandeling van zijn beschermingsverzoek en de bestreden beslissing of het normale verloop van de asielprocedure op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. Er wordt niet *in concreto* aangetoond dat zijn psychische problematiek zijn verklaringen zou hebben beïnvloed, laat staan waar en op welke wijze. Verder wijst de Raad erop dat de psychologische problemen van een verzoeker op zich zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Een psychische problematiek kan immers een

veelvoud aan oorzaken hebben, die niet noodzakelijk in verband staan met het door verzoeker ingeroepen vluchtrelaas. Een psycholoog of een arts zal bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten dan ook afhankelijk zijn van wat hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Een psycholoog of een arts kan bijgevolg geen mening geven over de waarheidsgetrouwheid en geloofwaardigheid van de verklaringen of over de oprechtheid van de patiënt/verzoeker. Een psycholoog of een arts kan enkel vaststellen in welke mate zijn of haar medische bevindingen verenigbaar zijn met de beweringen van mishandeling zoals verteld door de patiënt.

Medische en psychologische attesten kunnen aldus niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dus worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van een verzoeker. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerdte mishandeling is gepleegd en de redenen daarvoor. In dit geval moet worden vastgesteld dat de inhoud van het psychologisch attest duidelijk is opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker, waarbij – onder meer ook vanwege de beperkte beheersing door verzoeker van de Franse taal – de communicatie niet gemakkelijk loopt. Er wordt verwezen naar de verklaringen van verzoeker omtrent de redenen waarom hij zijn herkomstland heeft ontvlucht en de vaststelling dat verzoeker fragiel en vermoeid is, evenals zich aanbiedt als een introvert persoon die conflicten of polemieken vermijdt en moeite heeft met het uiten van zijn emoties. De psycholoog doet evenwel geen enkele uitspraak over enige graad van overeenstemming/verenigbaarheid tussen de psychologische vaststellingen, enerzijds, en de omstandigheden en gebeurtenissen die eraan ten grondslag zouden liggen, anderzijds. Gelet op deze bevindingen, maakt het loutere gegeven dat verzoeker psychologische problemen kent, zoals in het attest geattesteerd, aldus nog niet dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn, kan dit de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit het evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoekers psychologische problemen. Bijgevolg meent de Raad dat aan dit psychologisch attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat de medische documenten geen sterk vermoeden of aanwijzing inhouden dat verzoekers medische en psychologische problemen het gevolg zijn van het door hem voorgehouden vluchtrelaas. De attesten zijn ook niet van die aard om een ander licht te werpen op de bevindingen inzake verzoekers verklaringen die geen blijk geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en iedere positieve overtuigingskracht missen (zie *infra*). Door in het verzoekschrift de medische problematiek te benadrukken, aan te geven dat intussen reeds enige tijd is verstreken en de mening te zijn toegedaan dat dit alles hem wel degelijk verhindert om nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen, kan verzoeker geen afbreuk doen aan hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet. De Raad merkt hierbij ook op dat van verzoeker geenszins een *“perfect gedetailleerde en chronologisch foutloze weergave”* werd verwacht. Van verzoeker werd wel verwacht dat hij voldoende concrete en coherente verklaringen aflegde over de kernelementen die zijn zaak kenmerken, waarbij hij niet aantoonde dat dergelijks in zijn situatie onredelijk was.

4.1.3. Na een zorgvuldige analyse treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

- (a) er kan niet worden ingezien en verzoeker kan niet toelichten waarom hij door de Angolese autoriteiten zou zijn uitgekozen om informatie door te geven aan de rebellen van de M-23 beweging, waarbij (i) verzoeker aangeeft geen enkele kennis te hebben over deze bewering en (ii) verzoeker ten tijde van de rekrutering reeds een zekere leeftijd had en nog gevolgen ondervond van een beroerte dat hij drie jaar eerder had gehad, evenals problemen aan zijn prostaat;
- (b) verzoekers verklaringen over zijn transfer van de DRC en de aanloop daarnaartoe kunnen niet overtuigen, waarbij (i) verzoeker zich de naam van de heroriënteringsambtenaar niet kan herinneren; (ii) verzoeker zo goed als niets kan vertellen over de vier andere gevangenen waarmee hij naar de DRC werd getransfereerd; (iii) verzoeker niet kan herinneren voor hoeveel jaar zij veroordeeld worden, ook al hadden zij aan elkaar gevraagd welke straffen zij hadden ontvangen;
- (c) verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld in de nasleep van zijn vermeende missie en arrestatie zijn niet geloofwaardig, waarbij (i) verzoeker niet kan duiden waarom zij achtervolgd werden door de Congolese politie en wat de aanleiding van hun arrestatie was; (ii) verzoeker verklaarde dat zij reeds voor zij toekwamen in Luvu elk 2500 dollar kregen en dat er al iemand bezig was aan hun vrijlatingsdocumenten, wat voorbarig lijkt; (iii) het onaannemelijk is dat noch bij verzoeker, noch bij iemand van de medegevangenen de som van 2500 dollar werd gevonden na hun arrestatie;
- (d) verzoeker legt wisselende verklaringen af over de agent D., die hem herkende van vroeger uit Congo en hem hielp ontsnappen, waarbij (i) het tevens merkwaardig is dat deze agent verzoeker – dan wel omgekeerd,

afhankelijk van zijn verklaringen – herkende aangezien zij elkaar ongeveer dertig jaar niet hadden gezien en (ii) verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud plots een veel nauwere band met deze agent en zijn familie schetst;

(e) verzoekers beslissing om, na zijn ontsnapping uit het politiecommissariaat in de DRC, als voortvluchtige met een lopende veroordeling in Angola terug te reizen naar Luanda, brengt bijzonder veel risico met zich mee en was compleet onnodig;

(f) verzoeker verbleef vijf maanden in Luanda zonder dat er zich noemenswaardige incidenten voordeden, waarbij verzoeker wisselende verklaringen aflegt over de vraag of hij al dan niet van schuilplaats veranderde;

(g) verzoekers gebrek aan initiatieven om in contact te blijven met zijn familie getuigt van een enorme desinteresse in het verdere verloop van zijn problemen, temeer omdat zijn vrouw en kinderen nog steeds gevolgen konden ondervinden van de problemen die hij in Angola kreeg;

(h) verzoekers documentatie over zijn veroordeling in 2004 komt niet overeen met zijn verklaringen hierover, waardoor ook de geloofwaardigheid van de tweede veroordeling – waarvan verzoeker geen stukken heeft neergelegd – in het gedrang komt.

4.1.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad moet vaststellen dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft.

4.1.5. Verzoeker benadrukt dat hij nooit lid is geweest van de M-23 rebellengroepering, zodat het onredelijk is om te verwachten dat hij over een meer uitgebreide kennis van deze groepering zou beschikken. Hiermee doet hij evenwel geen enkele afbreuk aan de pertinente overwegingen dat: *“Het is in de eerste plaats opmerkelijk dat zij [d.i. M-23] personen zouden selecteren om voor hen te werken, die niets van kennis over de groepering hebben of er ook geen affiniteit mee hebben. Verder is het bizar dat u zich over hen niet heeft proberen informeren. Dat u gerekruteerd werd en voor hen zou moeten gaan werken vormt een belangrijk onderdeel van uw vluchtrelaas. Het feit dat u het nagelaten heeft om u hier verder over te informeren, getuigt van een desinteresse in uw problemen en doet uw geloofwaardigheid geen goed.”* Verzoekers overtuiging dat hij geen belang had om na zijn vertrek uit Angola bijkomende opzoeken te doen over de M-23 rebellenbeweging, doet evenmin afbreuk aan de voorgaande overwegingen. Waar verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk een goed profiel had voor de missie, gelet op zijn grondige kennis van Congo en zijn verleden als handelaar, kan hij hiermee niet uitklaren waarom de Angolese autoriteiten iemand zouden selecteren die nog steeds medische gevolgen ondervindt van een beroerte. Hoewel de Raad verzoeker kan volgen dat zijn leeftijd als dusdanig geen beslissende factor is, wordt wel opgemerkt dat in het neurologisch verslag werd aangegeven dat verzoeker is belemmerd in een vlotte communicatie, dat hij psychomotorische belemmeringen ondervindt en last heeft van kortademigheid. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook dat hij ten tijde van de opdracht door problemen aan zijn prostaat dringend naar het toilet moest kunnen (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO 1, p. 26). Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift ook aangeeft vereiste de gegeven opdracht, onder meer, een goede mobiliteit, waardoor de keuze voor verzoeker, gelet op zijn medische achtergrond, niet evident is.

4.1.6. Verzoeker volhardt verder in de context van onzekerheid, dwang en constante bewaking om het gebrek aan kennis omtrent de medegevangenen te verschonen, doch dit kan niet overtuigen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wordt niet verwacht dat hij uiterst diepgaande gesprekken met hen zou hebben gevoerd. Dat verzoeker echter helemaal niets over deze personen kan zeggen en zelfs niet eens kan beschrijven hoe zij eruit zien, is onaannemelijk. Verzoeker spreekt van een context van een terughoudende en wantrouwige houding, maar kan niet uitklaren waarom zij dan wel aan elkaar vertelden welke straffen zij hadden opgelopen – waarbij verzoeker er vervolgens tijdens zijn persoonlijke onderhoud niet in slaagt deze straffen te verduidelijken – maar niet elkaars naam kenden. Verzoeker brengt ook volstrekt niets dienstig in tegen de overweging dat *“U kan zich de naam van de heroriënteringsambtenaar waarmee u in de gevangenis verscheidene keren over de DRC sprak, niet herinneren. U gevraagd of u iets ander over hem kan vertellen verklaart u van niet (CGVS 2, p. 8). U zou toen u in de gevangenis zat ook niet geweten hebben of hij nog met andere mensen sprak”*.

4.1.7. Verzoeker gaat verder in op de omstandigheden van zijn arrestatie in Congo. Verzoeker schetst opnieuw de context van totale afhankelijkheid en dwang, zodat van hem niet kan worden verwacht dat hij kennis had van de redenen waarom zij werden opgemerkt door de Congolese politiediensten. Echter, zelfs aangenomen dat van verzoeker niet kon worden verwacht waarom zij werden achtervolgd door de politiediensten, brengt verzoeker niets dienstig in tegen de volgende pertinente overwegen: *“U verklaart dat jullie nadat jullie toekwamen in Luvu elks 2500 dollar kregen en dat er op dat moment al iemand bezig was met de vrijlatingsdocumenten (CGVS 2, p. 11). Dit lijkt enigszins voorbarig aangezien jullie nog niet op de hoogte gebracht werden van wat jullie precies moesten doen, laat staan iets voor hen volbracht hadden.*

Jullie zouden aangehouden zijn nadat jullie de grens overstaken door Congolese politieagenten. U zou datzelfde geld gebruikt hebben om de politieagent die u kende van vroeger, nl. D., te betalen voor uw vrijlating (CGVS 1, p. 26; CGVS 2, p. 19). Het geld zou niet afgenomen zijn toen u gearresteerd werd omdat u het o.a. in uw schoenen verborg (CGVS 2, p. 18).

U verklaart hierover dat ze de rebellen die jullie vervoerden wel grondig fouilleerden, maar u en de andere gevangenen niet. 2500 dollar is een betrekkelijk grote som om te verstopten in uw schoen. Zelf indien u erin sloeg om het geld te verbergen, is het niet aannemelijk dat het geld bij niemand van uw medegevangenen gevonden werd. Het is niet aannemelijk dat u van de andere gevangenen niet zou weten of zij het geld bij zich hadden en of zij hier al dan geen problemen mee kregen (CGVS 2, p. 18)."

Verzoeker benadrukt dat hij heeft verklaard dat de geldsom bedoeld was als een aanmoediging, doch hierbij wijst de Raad erop dat verzoeker tegelijk aanvoert dat er sprake was van volledige dwang en gijzeling, zodat niet kan worden ingezien waarom een dergelijke aanzienlijke geldsom werd overhandigd als motivator, gezien verzoeker zich reeds in een positie bevond waarin hij niet anders kon dan de gevraagde missie uit te voeren. Dat ook reeds de vrijlatingsformulieren in orde werden gebracht, ook al was er nog geen enkele indicatie dat verzoeker en de medegevangenen de missie succesvol zouden voltooien, komt voorbarig over. Verder slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat de geldsom niet werd ontdekt bij zijn arrestatie. Verzoeker verwijst naar zijn eerdere praktijken, waardoor hij het gewend was om grote sommen geld heimelijk te vervoeren in zijn kledij en naar het gegeven dat zij minder werden gefouilleerd als de gewapende leden van de rebellengroep, omdat zij maar als eenvoudige gevangenen werden beschouwd. Verzoekers verklaringen dat hij onopgemerkt het geld verschuild kon houden in zijn kledij en schoenen omdat hij minder rigoreus werd onderzocht door de Congolese politiediensten, is moeilijk te verenigen met zijn verklaringen dat ook hij en zijn medegevangenen werden gefolterd door de Congolese politiediensten (zie NPO 2, p. 15-16). Dat verzoeker zou zijn gefolterd door de Congolese politiediensten om hem alles te doen vertellen, maar dat tegelijk op geen enkele manier naar boven zou zijn gekomen dat hij in het bezit was van 2500 dollar, is niet aannemelijk.

4.1.8. In het licht van het voorgaande, is het derhalve evenmin aannemelijk dat verzoeker deze geldsom kon gebruiken om de politieagent D. 300 dollar te betalen voor zijn vrijlating. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wie hij precies heeft moeten betalen voor de hulp bij zijn vrijlating. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat D. hem had gezegd dat 300 dollar te weinig was, maar dat hij verzoeker zou helpen omdat hij een kennis was. Nadat verzoeker vervolgens werd bevrijd, gingen zij naar het huis van D., waarop verzoeker verklaarde dat hij de 300 dollar heeft gegeven aan de persoon van de motorfiets die hem naar Kamuna bracht (zie NPO 1, p. 26). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dan weer dat hij de politieagent D. 300 dollar beloofd had, waarop laatstgenoemde had aangegeven dat hij ging proberen hem te bevrijden. Nadat D. verzoeker uit de cel kwam halen en zij bij zijn huis waren aangekomen, had D. om zijn geld gevraagd en heeft verzoeker dit ook aan hem overhandigd. Vervolgens stapte verzoeker op een motorfiets, die hem naar Kamuna bracht (zie NPO 2, p. 18-19). Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: *"Bij de DVZ verklaarde u dat u vrij kon komen via een Congolese agent, die uw naam kende van toen u nog een kind was in Congo (DVZ-dossier, Vragenlijst CGVS, vraag 3). Tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat de agent uw naam herkende, omdat u met hem in Congo samen naar dezelfde kerk ging, en dat u degene was die hem zijn naam gaf (CGVS 1, p. 26). Tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u degene was die hem herkende, maar hij u andersom niet. Even later verklaart u dat jullie elkaar van naam wel herkenden maar niet van gezicht (CGVS 2, p. 26). Pas toen hij uw naam hoorde zou hij beginnen beseffen dat u de J.N. was die in de gevangenis zat. U kent verder niet de volledige naam van D. (CGVS 2, p. 17). Het is wel heel toevallig dat een van de agenten die u arresteerde, samen met u opgroeide in Congo toen u daar nog woonde, en hij u ook nog zou herkennen of u hem (wat uit uw verklaringen niet duidelijk is gebleken). U verliet Congo in 1991 wat maakte dat er bij benadering een periode van 30 jaar tussen zit. Dit draagt verder bij aan de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Tijdens uw tweede onderhoud voegt u informatie toe die u eerder niet gaf bij het CGVS of de DVZ. D. zou uw broer ook gekend hebben. Daarna voegt u eraan toe dat u ooit gehuisvest werd door de vader van D. die commandant was. U gevraagd waarom hij uw naam herkende of hoe het kwam dat hij had onthouden dat u in de gevangenis zat in Angola verklaart u dat uw broer ooit met zijn zuster verloofd was. Om die reden zouden jullie families nog steeds elkaar opvolgen (CGVS 2, p. 17). U houdt nu dus een veel nauwere band met de agent en zijn familie voor, vergeleken met het eerste onderhoud."* Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat de motivering is gestoeld op een overdreven formalistische en fragmentaire lezing van zijn verklaringen en dat hij in werkelijkheid steeds verklaard heeft dat het de agent was die eerst zijn naam herkende. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers duidelijk dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat D. hem herkende, terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij D. herkende, maar D. *"mij niet"* (zie NPO 1, p. 26 en NPO 2, p. 16). Dat het hierbij ging om de herkenning van namen en niet van een fysieke herkenning, doet geen afbreuk aan de tegenstrijdige verklaringen. Dat verzoeker dergelijke tegenstrijdigheden ook niet zo belangrijk acht, maakt nog niet dat dit zo is. Het gaat hier om de ontmoeting van een sleutelfiguur in de uiteindelijke ontsnapping uit een benarde situatie in de Congolese gevangenis, zodat kan worden verwacht dat verzoeker hier eenduidige

verklaringen over aflegt, *quod non in casu*. Verzoeker kan verder niet uitklaren waarom hij pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud heeft gesproken over een zeer nauwe band tussen hemzelf en D., terwijl hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud naar D. refereerde als iemand waarmee hij als kind naar dezelfde kerk ging. Wat betreft het motief in de bestreden beslissing aangaande het al dan niet kunnen verstrekken van de volledige naam van D., acht de Raad deze motivering overtuigend. Deze wordt door de Raad niet bij zijn beoordeling betrokken.

4.1.9. Verzoeker kan verder niet overtuigen in zijn betoog dat hij na zijn ontsnapping in de DRC terugkeerde naar Angola – het land ten aanzien waarvan hij een vervolgingsvrees koestert – omdat hij aan zichzelf was overgelaten, zonder ondersteunend netwerk en zonder realistisch alternatief. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan zijn verklaringen dat hij in de DRC terecht kon bij familieleden van zijn moeder en dat hij verklaarde dat hij daar veilig was (zie NPO 1, p. 20). Verzoeker reisde verder langs zijn oom (zie NPO 2, p. 21). Verzoeker brengt geen enkel overtuigend argument aan waarom het volstrekt noodzakelijk was om een dermate groot risico te nemen en terug te keren naar Angola. Waar verzoeker verder hekelt dat de commissaris-generaal onvoldoende bijvragen heeft gesteld omtrent de precieze betekenis van het zichzelf “thuis” verborgen houden, wijst de Raad erop dat het in eerste instantie aan verzoeker zelf toekomt om duidelijke en coherente verklaringen af te leggen. Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt wel degelijk dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de periode, nadat hij terugkeerde naar Angola, zodat de commissaris-generaal wordt bijgetreden waar hij stelt: *“U zou in Luanda toegekomen zijn op 13 juli (CGVS 2, p. 22) waarna u het land verliet op 15 november 2025 (CGVS 2, p. 23). U verklaarde over die periode aanvankelijk dat u een schuilplaats had in het huis en dat u niet buiten kwam (CGVS 2, p. 22). U gevraagd of u in die periode problemen ondervond verklaarde u dat u bang was en daardoor altijd thuis bleef. Ook tijdens uw eerste onderhoud had u verklaard tijdens heel die periode thuis opgesloten te hebben gezeten (CGVS 1, p. 27). Even later spreekt u dit tegen en verklaart u dat u altijd van schuilplaats veranderde en dat er in de tussentijd drie keer politie langskwam bij uw vrouw toen u er niet was (CGVS 2, p. 23). U weet niet wat de politie zou gedaan hebben indien ze u gevonden hadden”*. Verzoeker kan deze tegenstrijdige verklaringen niet beperken tot louter evolutieve verklaringen. Hij brengt verder niets dienstig in tegen de pertinente vaststelling dat: *“Het is verder opmerkelijk dat de Angolese politie niet bij uw familieleden zochten indien zij u effectief probeerden op te sporen.”*

4.1.10. Het louter volharden dat hij niet in de mogelijkheid is om contact op te nemen met zijn achtergebleven familieleden, volstaat geenszins om volgende pertinente beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen of hier een nieuw licht op te werpen: *“Er kan niet ingezien worden waarom iemand die op geplande wijze het land verlaat, geen voorzorgen zou nemen om in contact te blijven met zijn familieleden. U verklaarde over uw vertrek dat er een familiebijeenkomst gehouden werd om het te kunnen plannen en dat er ook geld voor samengelegd werd (CGVS 2, p. 23). U heeft in Luanda nog uw vrouw wonen (CGVS 1, p. 9), en de 27 kinderen die onder uw verantwoordelijkheid vielen (CGVS 1, p. 12, p. 20). Uit uw verklaringen blijkt dat u er daarbuiten ook nog andere familieleden heeft wonen (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 21). Gevraagd naar uw sociale media legt u zelf een Facebookaccount voor (CGVS 1, p. 25), wat maakt dat u toch bekend met het fenomeen van sociale media. Dit impliceert dat u op z'n minst een mogelijkheid had om zo uw familieleden te proberen terugvinden en te contacteren.*

Het feit dat u hiervoor niet meer moeite deed getuigt van een enorme desinteresse in het verdere verloop van uw problemen. Uw vrouw en kinderen konden immers nog gevolgen ondervinden van de problemen die u kreeg in Angola, en waar zij als familieleden van u zijnde mee in betrokken zouden kunnen raken. Een andere mogelijkheid is dat u geen eerlijke verklaringen heeft afgelegd betreffende uw huidige contacten met uw familieleden. Allebei de mogelijkheden ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.” De Raad treedt deze beoordeling bij.

4.1.11. De Raad onderstreept ten slotte nog volgende overwegingen in de bestreden beslissing: *“U verklaarde tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS dat u in 2004 veroordeeld werd tot 8 jaar cel. U zou 4 jaar en 23 dagen vastgezet hebben waarna u vrij kwam onder voorwaarden in 2008 (CGVS 1, p. 13-14). U had geld gekregen van ene mijnheer F. om te wisselen. Toen u dat ging wisselen bleek dat er tussen het geld dat u wou wisselen ook valse biljetten zaten. Zowel u als F. zouden daarop veroordeeld zijn tot een celstraf van 8 jaar (CGVS 1, p. 15).*

Uit de documenten die u voorlegt aangaande uw eerste veroordeling, nl. ‘MANDADO DE SOLTURA’ en ‘DECLARACAO DE LIBERDADE’ blijkt dat u vrijgelaten werd in 2008 omdat u uw celstraf uitgezeten had (zie blauwe map). Dit werd bevestigd door de tolk bij uw tweede onderhoud bij het CGVS d.d. 28 augustus 2025 (zie ook vertalingen in blauwe map). U geconfronteerd met deze vaststelling blijft u volhouden dat u voor 8 jaar veroordeeld werd (CGVS 2, p. 25). U voegt eraan toe dat uw zaak voor het hooggerechtshof kwam, tot het hof van beroep. Daar werd besloten dat u voorwaardelijk vrijkwam. U gevraagd waarom er op het document staat dat u veroordeeld werd tot 4 jaar cel en dat u vrijkwam omdat u uw straf had uitgezeten herhaalt u opnieuw dat u tot een celstraf van 8 jaar veroordeeld werd en voegt u iets toe over een voorwaardelijke vrijlating en een goede advocaat. U de vraag opnieuw gesteld geeft u wederom geen

antwoord op de vraag en begint u over een document dat u moest ondertekenen dat u altijd moest gaan ondertekenen dat zich nog bij het ministerie van justitie zou bevinden.

Ondanks het feit dat u tweemaal de kans kreeg om uit te leggen waarom uw verklaringen niet overeen komen met het document dat u voorlegde aangaande uw vrijlating, laat u dit na. Op basis van het document dat u voorlegt kan enkel geconcludeerd worden dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar, en dat u in 2008 vrijkwam zonder voorwaarden. U spreekt verder nog wel van documenten dat u steeds op de 15de en de 30ste van de maand moest ondertekenen bij het ministerie van justitie in het kader van uw vrijlating, maar staft dit verder niet (CGVS, p. 25)." In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat deze omstandigheden de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas ernstig ondergraven. Immers stelde verzoeker dat zijn veroordeling tot zestien jaar gevangenisstraf mede tot stand is gekomen doordat hij voorwaardelijk vrij was in het kader van zijn eerdere veroordeling tot een gevangenisstraf van acht jaar en hij de voorwaarden van deze vrijlating had geschonden. Het is deze lange gevangenisstraf die er uiteindelijk toe leidde dat verzoeker werd gerekruteerd voor een geheime opdracht voor de Angolese autoriteiten.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om de discrepanties tussen de door hem neergelegde stukken en zijn verklaringen uit te klaren. Hij volhardt dat hij wel degelijk werd veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf en dat hij voorwaardelijk werd vrijgesproken. Hij oppert de mogelijkheid van strafverminderingsmechanismen, gerechtelijke herziening of vervroegde vrijlating. Dit alles kan evenwel geen afbreuk doen aan de vermeldingen in de neergelegde stukken – zoals dit blijkt uit de vertalingen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevinden en waarvan verzoeker geenszins voorhoudt dat deze incorrect zouden zijn – waarin wordt aangegeven dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en dat hij vrijkomt omdat hij zijn straf heeft uitgezeten. Nergens wordt gewag gemaakt van een initiële veroordeling van acht jaar even evenmin wordt verwezen naar een vervroegde vrijlating. Ook verzoekers profiel en het gegeven dat hij geen jurist is, doen geen afbreuk aan de vermeldingen op de door hem neergelegde documenten. Verzoeker stelt dat de documenten betrekking hebben op de vrijlating en dat dit niet het vonnis zelf is, maar kan er niet aan voorbijgaan dat hij zelf deze documenten heeft neergelegd en geen andere documenten.

Verzoeker kan verder niet overtuigen, waar hij het belang van deze discrepanties tracht te minimaliseren. Verzoeker stelt dat de verschillen enkel betrekking hebben op de initiële duur van de opgelegde straf en de exacte juridische modaliteiten van de vrijlating, wat geen bepalend element is in zijn vluchtrelaas. Verzoeker gaat hiermee evenwel voorbij aan zijn verklaring dat zijn eerdere vervroegde vrijlating mede de reden vormde dat hij de tweede keer tot een gevangenisstraf van zestien jaar werd veroordeeld. Het is deze lange gevangenisstraf die er uiteindelijk toe leidde dat verzoeker werd gerekruteerd voor een geheime opdracht voor de Angolese autoriteiten.

Zoals in de bestreden beslissing verder ook werd gesteld, heeft verzoeker ook geen enkel bewijsdocument overgemaakt van deze tweede veroordeling, noch heeft hij een afdoende verklaring voor het gebrek hiervan verschaft.

4.1.12. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.13. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van oud artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus

4.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in oud artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Met betrekking tot oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

4.2.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/4, §2, a), b) en c) de omzetting is.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5. In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouden kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,

S. VANDEVORST,

De griffier,

S. VANDEVORST

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

N. DENIES